

sine Fordringer imod Fallenten; vil man ikke forbyde ham det Sidste, saa seer jeg ikke, at man med nogen Føie kan nøde ham til ikke hos sin Debitor at fordrø mere, end han, hvis han havde anmeldt sin Fordring i dennes Bo, kunde have faaet ved dettes Repartition. Men, som sagt, jeg vil just ikke gaae ind paa at udtale mig overhovedet imod den Idee at ffjelne imellem den saakaldte rettsindige og den lestin- dige Fallent; jeg har kun meent, at der i dette Lovforslag ikke kan være Spørgsmaal om at indføre en Bestemmelse derom; thi det forudsætter vistnok en fuldstændigere Under- søgelse om hele denne Materie. Jeg skal til- føie, at naart det ligeledes af et af Commis- sionens Medlemmer er forsvaret, hvad der, saavidt jeg erindrer, er blevet indstillet af Grosserer-societetets Committee, nemlig, at der skulde træffes en Bestemmelse til at forhindre, at en Fallent uden sine Creditorens Samtykke, strax efter at han paa Grund af Fallit havde lukket sin Boutik paa et Sted, kunde aabne den paa et andet Sted og der fortsatte sin Handel ganske ugeneert af, at han havde spil- let Fallit, da kan jeg for mit Bekommende ikke Andet end finde, at det kunde være meget passende at træffe en saadan Bestemmelse, men det hører muligvis heller ikke hjemme i dette Lovforslag.

Jeg gaaer derefter over til de tre §§er, der ere de meest indgribende i den danske bor- gerlige Ret, nemlig §§ 1, 2 og 12. Hvad §§ 1 og 2 angaaer, kan jeg væsentlig hen- holde mig til, hvad der er udtalt af den ærede Folkethingsmand, der sidder ligeoverfor mig (Alberti). Den første Deel af § 1 har jeg forsaavidt Intet at erindre imod, som den stemmer med, hvad der er dansk Ret for Die- blicket; det kan maaskee være ret hensigtsmæs- sigt at optage det i denne Lov, jeg kan ial- fald ikke have Noget derimod. Hvad derimod den sidste Deel angaaer, saa finder jeg, at den ikke blot vil medføre en ganske særdeles bety- delig Forandring i den gjældende Ret, men at den derhos ogsaa er umotiveret ved, hvad der er anført til Forsvar for den, at den i ethvert Fald er uhenigtsmæssig, og at den, saaledes som den foreligger affattet, er uretfærdig. En

æret Taler (Alberti) har gjort opmærksom paa, hvilken stor Betydning der tilkommer Domme og Forlig efter den nugældende Ret, og jeg troer, at den Betragtning, der ligger til Grund for den nugældende Ret i saa Henseende, er sund og naturlig. Det er vistnok i sin Orden, at den Mand, der har forfulgt sin Ret imod sin Debitor, har ført sin Forfølgning til Ende og faaet Dom over ham, skal kunne være til- freds paa, at ikke hans Debitor eller andre Creditorer skulle ved en vilkaarlig Handling kunne forspilde ham Alt, hvad han har gjort for at komme til sin Ret. Lad os tænke os, at han har anvendt megen Tid og Beføst- ning derpaa, at det maaskee kun er igjennem en mangeaarig Proces — som bekendt kunne Processer jo være i mange Aar — at han endelig har erhvervet Dom over sin Debitor; er det da rigtigt og billigt, at maaskee Dagen efter hans Debitor ved at gaae fallit, eller andre Creditorer ved at erklære ham fallit, skal kunne forspilde ham Virkningerne af Dom- men, forspilde ham alle de Beføstninger, som han har anvendt paa at komme til sin Ret? Jeg sagde, at Bestemmelsen var umotiveret. Grosserer-societetet havde meent, at der skulde træffes en Bestemmelse med Hensyn til For- lig, forsaavidt de vare indgaaede i de sidste 6 Uger før Falliten. Den Commission, der først har behandlet Sagen, har udviklet, hvor- ledes man maatte være varsom med at gaae ind paa hele denne Materie, og ikke udenvidere kunde adoptere Grosserer-societetets Comiteens Forslag, men, siger den, man kunde vel i Analogi med flere Bestemmelser, deriblandt navnlig de gjældende Bestemmelser om Pant i Løssore, give en ny Bestemmelse om Forlig og da ogsaa om Domme, idet Forlig i det Hele i Lovgivningen sættes i Klasse med Domme. Man skulde da troe, at denne Analogi ikke kunde føre til videre end til at betage Domme og Forlig den Virkning, som tilkommer dem efter den gjældende Ret, forsaavidt de hidrøre fra den Periode, der gaaer nærmest foran Fal- liten; men man finder i Lovforslaget intet Spor af, at Bestemmelsen skulde være ind- skærket til Domme og Forlig fra de sidste 6 Uger før Fallitens Udbrud. — Jeg sagde, at Bestemmelsen var uhenigtsmæssig. Ogsaa i